

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων

Αριθμός Απόφασης 157/2011

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Αικατερίνη Παπαδάκη Πρόεδρο Πρωτοδικών.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 17-5-2011 χωρίς τη σύμπραξη γραμματέως για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΙΤΟΥΝΤΩΝ: 1. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία Απόλλων Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Ελλήνων Μουσικών ΣΥΝ ΠΕ που εδρεύει στην Αθήνα στην οδό Σαπφού αρ. 10 όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 2. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία Ερατώ Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης Δικαιωμάτων Τραγουδιστών-Ερμηνευτών ΣΥΝ ΠΕ που εδρεύει στην Αθήνα στην οδό Πατησίων αρ. 130 όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 3. Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης και Προστασίας των Δικαιωμάτων των Παραγωγών Υλικών Φορέων Ήχου ή Ήχου και Εικόνας με το διακριτικό τίτλο grammo που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής οδός Αριστοτέλους αρ. 65 νόμιμα εκπροσωπούμενη που παραστάθηκαν δια της πληρεξουσίας δικηγόρου Μάρθας Κοτσώνα.

ΚΑΘΩΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Ομόρρυθμης Εταιρείας με την επωνυμία
που εδρεύει στα

και εκπροσωπείται νόμιμα στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει η επιχείρηση με το διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στην ίδια ως άνω διεύθυνση που δεν παραστάθηκε.

Οι αιτούντες ζήτησαν να γίνει δεκτή η από 29-11-2010 αίτηση τους που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό κατάθεσης 689/2010 προσδιορίστηκε για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο έκθεμα.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης η πληρεξούσια δικηγόρος των αιτούντων παραστάθηκε όπως αναφέρεται παραπάνω και αφού ανέπτυξε τους ισχυρισμούς της ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

1.1 Με τις διατάξεις των άρθρων 46 επ. του Ν. 2121/1993 προστατεύονται τα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιώματα, ήτοι τα δικαιώματα σε εργασίες (εισφορές) που σχετίζονται με την πνευματική δημιουργία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτήν, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας. Σύμφωνα με τα άρθρα 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του Ν. 2121/1993, προστατεύονται τρεις κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, α) οι ερμηνευτές, ή εκτελεστές καλλιτέχνες, β) οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας (φωνογραφημάτων, κινηματογραφικών ταινιών κλπ.), γ) οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί. Εξάλλου, κατά το άρθρο 46 § 1 του Ν. 2121/1993, ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι «τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιονδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ...τραγουδιστές...». Συνεπώς, το δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών γεννάται από πράξεις με πνευματικό ή καλλιτεχνικό περιεχόμενο (ενώ τα άλλα συγγενικά δικαιώματα γεννώνται από πράξεις όπου προέχει ο επιχειρηματικός και τεχνικός χαρακτήρας). Το άρθρο 46 § 2 προσδιορίζει τις περιπτώσεις που οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες έχουν το δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις της ερμηνείας ή της εκτελέσεως τους, ειδικότερα, α) την εγγραφή της ζωντανής ερμηνείας ή εκτελέσεως τους σε υλικό φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, β) την άμεση ή έμμεση αναπαραγωγή της εγγραφής της ερμηνείας ή εκτελέσεως τους καθώς και τη θέση σε κυκλοφορία με μεταβίβαση της κυριότητας, με εκμίσθωση ή με δημόσιο δανεισμό του υλικού φορέα με την εγγραφή. Το ως άνω περιουσιακό δικαίωμα έχει χαρακτήρα απόλυτο, δηλαδή στρέφεται κατά παντός που θα επιχειρούσε την εγγραφή ή τη θέση σε κυκλοφορία και εξασφαλίζει ότι η εκμετάλλευση των ερμηνειών και των

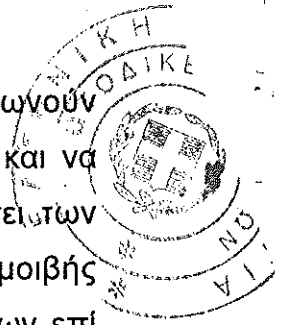
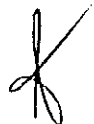

εκτελέσεων δεν θα γίνει παρά εντός των ορίων που ο ενδιαφερόμενος ερμηνευτής ή εκτελεστής καλλιτέχνης έχει επιτρέψει, σε μερικές, όμως, περιπτώσεις το δικαίωμα αυτό (ενοχική αξίωση «εύλογης αμοιβής») γίνεται σχετικό (βλ. Γ. Κουμάντου, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2002, σ. 379 επ., Δ. Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία & Συγγενικά Δικαιώματα, 2000, αρ. 169 επ., σ. 189 επ., αρ. 71, 73, σ. 88, 91, Μ-Θ. Μαρίνου, Η προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων, ΕΛΛΔνη 35.1441, 1445, ΠΠρΑθ 9666/1997 ΕΕμπΔ ΜΘ, 641 .).

2. Η διάταξη του άρθρου 49 § 1 του Ν. 2121/1993 ορίζει ότι : «Όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο». Εξάλλου, η § 3α' του ίδιου άρθρου ορίζει ότι «οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, μεταξύ των άλλων, ότι δικαιούχοι εύλογης αμοιβής από παρουσίαση στο κοινό (δημόσια εκτέλεση) ή ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με κάθε τρόπο οποιουδήποτε οπτικοακουστικού μέσου (υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) είναι οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες καθώς και οι παραγωγοί τέτοιου μέσου. Η αμοιβή αυτή, η οποία είναι ενιαία, δηλαδή πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη και κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων, καταβάλλεται στους οργανισμούς συλλογικής

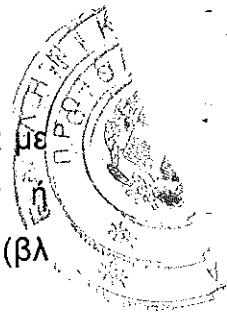
διαχειρίσεως, που υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. Κριτήρια βάσει των οποίων ο δικαστής μπορεί να προσδιορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής είναι ιδίως, α) ο βαθμός συμβολής της χρήσεως των υλικών φορέων επί των οποίων έχει εγγραφεί η ερμηνεία ή εκτέλεση στα έσοδα από τη δημόσια εκτέλεση ενός πνευματικού έργου, β) οι επιπτώσεις που έχει η μετάδοση εγγεγραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας στην απασχόληση των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, π. χ. πτώση των πωλήσεων δίσκων λόγω συχνής μεταδόσεως των μουσικών έργων (βλ. Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη θέματα του Ν. 2121 / 1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα ,1994, αρ 234,σ. 158).

3. Από τη διάταξη του άρθρου 54 § 1 του Ν. 2121/1993, σε συνδυασμό με την προαναφερθείσα διάταξη 49 § 1 του ίδιου νόμου, προκύπτει, εκτός των άλλων, ότι : α) Οι οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως έχουν ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού δικαιώματος των δικαιούχων που εκπροσωπούν, β) μέλη ενός οργανισμού συλλογικής διαχειρίσεως είναι οι δημιουργοί-φυσικά πρόσωπα, οι ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες-φυσικά πρόσωπα, οι παραγωγοί με τη μορφή συνήθως νομικού προσώπου, γ) οι οργανισμοί αυτοί έχουν τη δυνατότητα να διαχειρίζονται εξουσίες από το περιουσιακό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ των οποίων κατάρτιση συμβάσεων είτε με πνευματικούς δημιουργούς ή ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς υλικών φορέων είτε με χρήστες (βλ. Κουμάντο, ο.π., σ. 353). Στο άρθρο 55 § 1 του Ν. 2121/1993 απαριθμείται μια σειρά πράξεων που μπορούν να ενεργούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως. Οι πράξεις αυτές μπορούν να καταταγούν σε πράξεις διαχειρίσεως (κατάρτιση συμβάσεων, είσπραξη αμοιβών), σε πράξεις προστασίας (κυρίως με δικαστικές ενέργειες κάθε είδους) και σε παρεπόμενες πράξεις, όπως η συλλογή πληροφοριών αναγκαίων για την κατανομή, οι έλεγχοι κλπ. (βλ Κουμάντο, ο.π., σ. 361). Ειδικότερα εκτός των άλλων, οι οργανισμοί έχουν την αρμοδιότητα να καταρτίζουν συμβάσεις με τους χρήστες για τους όρους εκμεταλλεύσεως των έργων

καθώς και για την οφειλόμενη αμοιβή, να εισπράττουν ποσοστιαία αμοιβή με βάση το άρθρο 32 § 1 του Ν. 2121/1993 (κριτήριο για τον υπολογισμό της ποσοστιαίας αυτής αμοιβής είναι τα ακαθάριστα έσοδα ή τα έξοδα ή ο συνδυασμός των ακαθάριστων εσόδων και εξόδων, ποσά που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του έργου), να εισπράττουν την αμοιβή αυτή και να κατανέμουν μεταξύ των δικαιούχων τα εισπραττόμενα ποσά, να προβαίνουν σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων των δικαιούχων και ιδίως να υποβάλλουν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων, να εγείρουν αγωγές ή να ασκούν ένδικα μέσα (βλ. Καλλινίκου, ο.π., αρ. 206, σ. 231). Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 56 § 3 του Ν. 2121/1993, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος πρέπει να γνωστοποιείται προς το κοινό με δημοσίευση σε τρεις εφημερίδες, από τις οποίες η μία πρέπει να είναι οικονομική (βλ. Καλλινίκου, ο.π., αρ. 204, σ. 229). Κατά την ίδια διάταξη, οι πιο πάνω οργανισμοί οφείλουν κατά την κατάστρωση και εφαρμογή των αμοιβολογίων τους να ενεργούν χωρίς αυθαιρεσία και να μην προβαίνουν σε καταχρηστικές διακρίσεις. Η καταχρηστική άσκηση της δεσπόζουσας θέσεως ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως ως προς τον προσδιορισμό της αμοιβής για τη χρήση των έργων του ρεπερτορίου του υπόκειται στις διατάξεις του άρθρου 2 του Ν. 703/1977 «περί ελέγχου μονοπωλίων και ολιγοπωλίων και προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού» και στη διάταξη του άρθρου 82 (πρώην 86) της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι απαγορεύεται η καταχρηστική εκμετάλλευση της μονοπωλιακής ή και μόνον της δεσπόζουσας θέσεως με την επιβολή τιμών μη εύλογων (βλ. Κουμάντο, ο.π., σ. 363, Καλλινίκου, ο.π., αρ. 208, σ. 236). Τέλος, η διάταξη του άρθρου 56 § 4 του ίδιου νόμου δημιουργεί την υποχρέωση στους χρήστες ("οφείλουν"), προκειμένου οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως να εκπληρώσουν την υποχρέωση τους για ανάλογη (με τη χρήση) διανομή των αμοιβών που εισπράττουν στους δικαιούχους, να παραδίδουν σ'αυτούς (οργανισμούς), χωρίς καμιά καθυστέρηση, καταλόγους των έργων, των οποίων αντίτυπα παράγουν ή πωλούν ή

εκμισθώνουν ή δανείζουν καθώς και των έργων που εκτελούν δημόσια με
μνεία του ακριβούς αριθμού των αντιτύπων που παρήχθησαν ή
διατέθηκαν καθώς και της συχνότητας των δημοσίων εκτελέσεων (βλ.
Κουμάντο ,ο.π.,σ. 371).

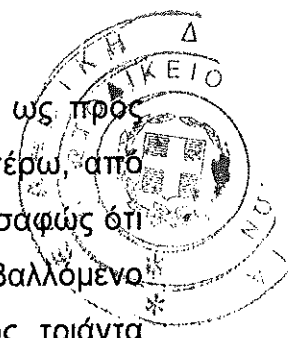
4. Κατά τη διάταξη του άρθρου 55 § 2α του Ν. 2121/1993, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισεως, ή-προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ'αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, και μπορούν να ενεργούν πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους όνομα είτε η αρμοδιότητα τους στηρίζεται σε μεταβίβαση της εξουσίας είτε στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, νομιμοποιούνται δε στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων του δημιουργού που έχουν μεταβιβασθεί σ'αυτούς ή που καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως να προστατεύουν δικαστικώς ή εξωδίκως τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών, τους διευκόλυνε, μεταξύ των άλλων, ως προς την απόδειξη της νομιμοποίησεως τους τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Αν ήταν, στο θέμα αυτό, να εφαρμοσθούν οι γενικοί κανόνες, η λειτουργία των ανωτέρω οργανισμών θα ήταν αδύνατη, αφού για το σύνολο των έργων που διαχειρίζονται ή προστατεύουν θα έπρεπε να προσκομίζουν, στον αντισυμβαλλόμενο ή στο δικαστήριο, σειρές νομιμοποιητικών εγγράφων. Αντ'αυτού, ο νόμος δημιουργεί ένα τεκμήριο : τεκμαίρεται ότι οι εν λόγω οργανισμοί νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικώς για όλους τους δημιουργούς και για όλα τα έργα για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτήν την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και, όταν γίνεται επίκληση του σε δίκη κατά τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη (βλ. Κουμάντο, ο.π.:', σ. 367).

5. Η άνιση μεταχείριση των ξένων δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων σε σχέση με τους ημεδαπούς και το χαμηλό επίπεδο της παρεχόμενης προστασίας κατέστησαν αναγκαία την κατάρτιση της διεθνούς συμβάσεως

της Ρώμης της 26-10-1961 «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε από την Ελλάδα και κατέστη εσωτερικό δίκαιο με τον Ν. 2054/30.6.1992. Η σύμβαση αυτή, που ασχολείται μόνον με τρεις κατηγορίες προσώπων για τις οποίες δημιουργεί ισάριθμα συγγενικά δικαιώματα, ήτοι τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, τους παραγωγούς φωνογραφημάτων και τους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς, ως κύρια μέθοδο προστασίας καθιερώνει την εξομοίωση των αλλοδαπών προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση της «εθνικής μεταχειρίσεως». Εθνική μεταχείριση, η οποία πρέπει να παραχωρείται και στους αλλοδαπούς, είναι αυτή που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφος του, εφόσον : α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφος του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφημάτων) τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφος του (αρθρ. 2 § 1). Ετσι, το νομικό καθεστώς που διέπει τους υπηκόους κάθε κράτους σ'αυτές τις περιπτώσεις πρέπει να διέπει και τους υπηκόους των άλλων συμβαλλόμενων κρατών που εμπíπτουν στο πεδίο εφαρμογής της συμβάσεως. Η συμβατικά παρεχόμενη προστασία και η προστασία που τα κράτη μέλη είναι υποχρεωμένα να παράσχουν αποτελεί το συμβατικά υποχρεωτικό ελάχιστο όριο προστασίας και περιέχει την αναγνώριση δικαιωμάτων στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων καθώς και την αναγνώριση ενός σχετικού (ενοχικού) δικαιώματος για εύλογη αμοιβή στις δύο αυτές κατηγορίες (βλ. Κουμάντο, ο.π., σ. 387 επ.). Ετσι, το άρθρο 12 του Ν. 2054/1992 αναγνωρίζει το δικαίωμα των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να αξιώνουν από τον χρήστη μια ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μεταδόσεως ή παρουσιάσεως στο κοινό φωνογραφήματος προοριζόμενου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εν λόγω εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται προσωρινά από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικα-

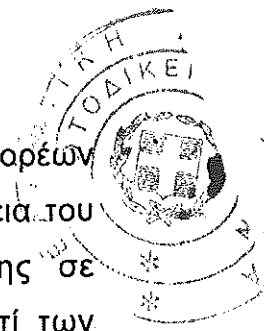
σία των ασφαλιστικών μέτρων, όπως ορίζει η εθνική νομοθεσία ως προς τους ημεδαπούς και οριστικά από το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 4 και 5 § 2 συνάγεται σαφώς ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος (π.χ. ΗΠΑ), το φωνογράφημα όμως το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάσθηκε (δημοσιεύθηκε) επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (π.χ. Ελλάς), στην περίπτωση αυτή το φωνογράφημα αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο μέρος (π.χ. Ελλάς) και το τελευταίο θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων. Συνεπώς, αν ένα φωνογράφημα εκδόθηκε στις ΗΠΑ και το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη έκδοση σ'αυτές παρουσιάσθηκε και στην Ελλάδα, τότε αυτό θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα και σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως (που εκπροσωπούν τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς φωνογραφημάτων) το ύψος της εν λόγω εύλογης αμοιβής και οι όροι της πληρωμής καθορίζονται προσωρινά από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και οριστικά από το αρμόδιο δικαστήριο.

II. Με την υπό κρίση αίτηση οι αιτούντες εκθέτουν ότι α) έχουν συσταθεί νόμιμα ως οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, συνακόλουθα δε τους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, ήτοι τους μουσικούς, τραγουδιστές και τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας αντίστοιχα, τα οποία και κατονομάζουν, η διαχείριση και προστασία των περιουσιακών συγγενικών τους δικαιωμάτων, β) μεταξύ αυτών των δικαιωμάτων περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες της εύλογης αμοιβής (όπως αυτή διαμορφώνεται και καθορίζεται από τον νόμο), στη συνέχεια δε η διανομή της στους δικαιούχους (μουσικούς, τραγουδιστές και παραγωγούς), γ) ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως των ως άνω τριών κατηγοριών έχουν συνάψει και με αντίστοιχους αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως, τους

ΑΜΟΙΒΗ

οποίους απαριθμούν ενδεικτικώς, συμβάσεις αμοιβαιότητας βάσει των οποίων νομιμοποιούνται στην διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή ή άλλως νομιμοποιούνται στις ως άνω πράξεις βάσει της διεθνούς συμβάσεως της Ρώμης της 26.10.1961, που κυρώθηκε στην Ελλάδα με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί εσωτερικό δίκαιο, δ) συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν-σε καθορισμένο χρόνο-στο κοινό μέσω της δημοσιεύσεως του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν δε την κάθε κατηγορία χρηστών υλικών φορέων ήχου, οι οποίοι με δημόσια εκτέλεση αυτών των υλικών φορέων στα καταστήματα τους εκμεταλλεύονται το εγγεγραμμένο σ'αυτούς μουσικό ρεπερτόριο σε διαπραγματεύσεις, τόσο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής από τη χρήση του μουσικού ρεπερτορίου όσο και για τον τρόπο νόμιμης καταβολής και είσπραξεως της, ε) η καθής διατηρεί επιχείρηση στην με τον διακριτικό τίτλο « » την οποία λειτουργεί όλο το χρόνο σε καθημερινή βάση από τις πρώτες πρωϊνές ώρες ως αργά το βράδυ ως καφετέρια και από τις 10 το βράδυ εως τα ξημερώματα ως bar και χρησιμοποιεί υλικούς φορείς με ημεδαπό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο και προσκλήθηκε σε διαπραγμάτευση για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής, πλην όμως αρνήθηκε να συμπράξει στον καθορισμό και την πληρωμή της, μολονότι η παρά τον νόμο χρήση της μουσικής των μελών που εκπροσωπούν είναι απολύτως απαραίτητη για την προσέλκυση της πελατείας της και πορίζεται όφελος από αυτήν (αυξάνοντας τα έσοδα της), στ) τα έτη 2009 και 2010 η καθής χρησιμοποίησε υλικούς φορείς ήχου και εκμεταλλεύθηκε ημεδαπό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο των μελών τους, με τα αναφερόμενα δειγματοληπτικά μουσικά έργα, χωρίς να τους καταβάλει την εύλογη αμοιβή, ζ) επειδή η εύλογη αμοιβή τους (και για τις τρεις κατηγορίες) βάσει του προταθέντος αμοιβολογίου τους σε σχέση με την επιφάνεια του καταστήματος της καθής ανέρχεται σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της και όχι μικρότερη πάντως των 3.000 ευρώ, ζητούν ,επικαλούμενοι επείγουσα περίπτωση:1) να καθοριστεί το

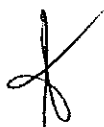
ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου που χρησιμοποίησε η καθής μεταδίδοντας ,καθόλη τη διάρκεια του έτους, μουσικά έργα σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημα της σε καθημερινή βάση τα έτη 2009 και 2010, σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της που ανέρχεται στο ποσό των 70.000 ευρώ,πλεον ΦΠΑ, για κάθε παραπάνω έτος και όχι πάντως κατώτερο των 3.000 ευρώ,πλεον ΦΠΑ, για κάθε έτος, 2)να καθοριστεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί,25% οι μουσικοί και το υπόλοιπο 25% οι τραγουδιστές 3)να υποχρεωθεί η καθής να καταβάλει προσωρινά το παραπάνω ποσό, πλέον ΦΠΑ, για κάθε παραπάνω έτος στους αιτούντες 4) να υποχρεωθεί να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του ημεδαπού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε τα επίδικα έτη , με την απειλή χρηματικής ποινής για κάθε παράβαση και 5) να καταδικασθεί στα δικαστικά τους έξοδα.

Η αίτηση αρμοδίως καθ' ύλη και κατά τόπο φέρεται προς συζήτηση, στο Δικαστήριο αυτό κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρα 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993, 683 παρ, 1 και 3, 686 επ. Κ.Πολ.Δ.) και περιέχονται όλα τα απαιτούμενα στοιχεία, κατ' άρθρο 49 Ν. 2121/1993, για την άσκηση αυτής, αφού αναφέρεται στο δικόγραφο ότι οι αιτούντες εκπροσωπούν ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί τους δικαιούχους και διαχειρίζονται τα έργα τους και γίνεται δειγματοληπτική αναφορά τόσο των δικαιούχων όσο και των έργων τους. Επίσης, γίνεται επίκληση του μαχητού τεκμηρίου, που επιδέχεται ανταπόδειξη, του άρθρου 55 σε συνδυασμό με το άρθρο 58 Ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο τεκμαίρεται ότι οι αιτούντες νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα τους, τα πνευματικά δικαιώματα των οποίων είτε μεταβιβάστηκαν σ' αυτούς από τους πνευματικούς δημιουργούς είτε η εξουσία τους στηρίζεται σε πληρεξουσιότητα, χωρίς να απαιτείται για την παροχή δικαστικής προστασίας να διασαφηνίζονται ειδικώς οι σχέσεις τους με τους δικαιούχους ούτε να γίνεται εξειδίκευση όλων των αντίστοιχων συμβάσεων, αλλά αρκεί η αναφορά στην αίτηση ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα που

τους έχει χορηγηθεί. Περαιτέρω, η αίτηση είναι νόμιμη και στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54-58 Ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά το Ν. 3057/2002, 682 παρ. 1, 728 παρ. 1ζ, 729 παρ. 2, 731, 732, 947 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. Πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω κατ'ουσίαν, ερήμην της καθής η οποία δεν εμφανίσθηκε κατά την σημερινή μετ'αναβολή δικάσιμο (βλ 626Δ/22-12-2010 έκθεση επίδοσης της αίτησης της δικαστικής επιμελήτριας στο Πρωτοδικείο και 1182Δ/28-3-2011 έκθεση επίδοσης των πρακτικών αναβολής από την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 1-3-2011 της αυτής δικαστικής επιμελήτριας). Το Δικαστήριο ωστόσο θα προχωρήσει στην συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες.

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα των αιτούντων που εξετάστηκε στο ακροατήριο και από τα έγγραφα που προσκομίζονται, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Οι αιτούντες είναι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως, με αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και την προστασία των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, που έχουν συσταθεί κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/93 και δη ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές και ο τρίτος για τους παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Μεταξύ των εκ του άνω νόμου προβλεπόμενων αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, είναι η είσπραξη και η διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του νόμου αυτού. Οι αιτούντες περαιτέρω, ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας (ενδεικτικά με τον γερμανικό GVL, τον γαλλικό SPEDIDAM, με τον εκπροσωπούντα Βρετανούς και Αμερικανούς καλλιτέχνες RIGHTS AGENCY LTD κλπ), κατά τις οποίες νομιμοποιούνται στην διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι (μουσικοί- τραγουδιστές-και παραγωγοί) για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Πέραν αυτών, με τον Ν. 2054/ 1992-όπως έχει προπαρατεθεί-κυρώθηκε και αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου η διεθνής σύμβαση της Ρώμης της 26.10.1961 «περί

της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων», η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους με την παραχώρηση της «εθνικής μεταχειρίσεως», β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς φωνογραφήματων, αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο εντός τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευση, παρουσιάσθηκε δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος. Είναι δε γνωστό ότι όλα τα μουσικά έργα (ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει την ανωτέρω σύμβαση της Ρώμης, ιδίως τα αμερικανικά), όπως και τα επίδικα αλλοδαπά, εντός τριάντα ημερών-σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας σε σχέση με τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων μέσων επικοινωνίας (π.χ. διαδίκτυο κλπ.)-από την πρώτη δημοσίευση τους έχουν δημοσιευθεί και παρουσιασθεί στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας. Οι αιτούντες, στα πλαίσια των άνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεών τους, μέσα στο έτος 2003, συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο το οποίο γνωστοποίησαν (σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ3 του ν 2121/93) στο κοινό με την δημοσίευσή του στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΑΥΓΗ» (6-5-2003), «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ»(2-5-2003) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2-5-2003), κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι ντίσκο, κλαμπ, μπαρ κλπ...η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε ποσοστό 10% των ακαθάριστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος και τη διάρκεια λειτουργίας του. Έτσι για καταστήματα με επιφάνεια έως 100 τμ και διάρκεια λειτουργίας 8-12 μήνες η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε σε 3.000 ευρώ. Μεταξύ των

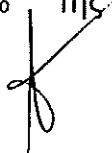

χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η καθής εταιρεία η οποία κατά τα 2009 και 2010, επί όλο το χρόνο (χειμώνα –καλοκαίρι), διατηρούσε κατάστημα στο οποίο καθημερινά χρησιμοποιούσε, ελληνική και ξένη μουσική, η οποία ήταν απαραίτητη για τη λειτουργία του. Ειδικότερα η καθής κατά τον παραπάνω χρόνο, διατηρούσε επιχείρηση στην

με τον διακριτικό τίτλο » την οποία λειτουργούσε όλο το χρόνο σε καθημερινή βάση από τις πρώτες πρωινές ώρες ως αργά το βράδυ ως καφετέρια και από τις 10 το βράδυ εως τα ξημερώματα ως bar , όπως προκύπτει τόσο από την κατάθεση του μάρτυρα των αιτούντων όσο και από τις προσκομιζόμενες διαφημίσεις της μέσω διαδικτύου. Η μουσική που μεταδιδόταν στο κατάστημα αυτό με την απασχόληση dj, ήταν απαραίτητη για τη λειτουργία του, δεδομένου ότι σε καταστήματα τέτοιου είδους οι πελάτες προσέρχονται για να πάρουν ένα ποτό και να ακούσουν μουσική . Η καθής στην επιχείρησή της αυτή, κατά την περίοδο των ετών 2009 και 2010, διασκέδαζε και ψυχαγωγούσε την πελατεία της με τη χρήση μουσικού ρεπερτορίου, προσελκυστικού παράγοντα της πελατείας της και απαραίτητου για την άσκηση του είδους αυτού της επιχείρησής της. Παρόλο όμως που οχλήθηκε από τους αιτούντες προφορικά δια του συνεργάτη τους αλλά και με την από 12-7-2010 εξώδικη δήλωση πρόσκληση διαμαρτυρία που της κοινοποιήθηκε την 21-9-2010 (βλ 11787Γ/21-7-2010 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας του Πρωτοδικείου), αδιαφόρησε μέχρι και την άσκηση της ένδικης αίτησης, σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής. Κατάκολουθιαν των ανωτέρω, λαμβάνοντας υπόψη ως κριτήρια, α) τη συμβολή των δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών) στην προσέλκυση πελατείας στην επιχείρηση της καθής από τη δημόσια εκτέλεση των μουσικών έργων τους και τη συνακόλουθη άνοδο των εσόδων της, β) τη δαπάνη που θα αναλάμβανε η καθής αν αντί των υλικών φορέων ήχου με τις εγγεγραμμένες ερμηνείες των ως άνω δικαιούχων, χρησιμοποιούσε ορχήστρα μουσικών και τραγουδιστές με ζωντανό πρόγραμμα, γ) τον χρόνο χρήσεως των υλικών φορέων ήχου που φέρουν εγγεγραμμένα τα μουσικά έργα των δικαιούχων δ) την επιφάνεια του καταστήματός της η οποία είναι περίπου 90 τμ και ε) το

γεγονός ότι το κατάστημα κείται στο ενετικό λιμάνι της πόλης των
το Δικαστήριο κρίνει ότι το ύψος της εύλογης και ενιαίας
αμοιβής πρέπει να καθορισθεί στο ελάχιστο προβλεπόμενο κατ'έτος,
δηλαδή στο ποσό των 3.000 ευρώ για κάθε έτος, δεδομένου ότι δεν είναι
γνωστό το ύψος των ακαθάριστων εσόδων της επιχείρησης της καθής.
Επίσης στο παραπάνω ποσό της εύλογης αμοιβής των 3.000 ευρώ
,πρέπει να συνυπολογιστεί και ο φόρος προστιθέμενης αξίας, καθόσον ο
εν λόγω φόρος καθίσταται απαιτητός, σε περίπτωση που η πληρωμή
αμοιβής πραγματοποιείται κατόπιν επιταγής δημόσιας αρχής (όπως
δικαστικής απόφασης), κατά τον χρόνο εισπράξεως της αμοιβής αυτής
και επομένως κατά τον χρόνο εισπράξεως που γεννάται η φορολογική
υποχρέωση, ο υποκείμενος στο φόρο αυτό θα εκδώσει τιμολόγιο ή
απόδειξη ή άλλο στοιχείο που προβλέπουν οι διατάξεις του Κώδικα
Φορολογικών Στοιχείων, στο οποίο θα αναγράφει την φορολογική αξία και
το ποσό του φόρου χωριστά, το δε τιμολόγιο ή άλλο έγγραφο που
εξομοιώνεται με τιμολόγιο, για το ποσό αυτό του φόρου θα εκδοθεί κατά
την εισπραξη του επιδικαζόμενου ποσού (βλ ΑΠ 80/1999 Νομος, ΕφΑθ
8884/2003 ΕΛΔνη 2004,1104). Η απαίτηση δηλαδή για ΦΠΑ ζητείται
κατ'άρθρο 69 παρ1 περ ε ΚΠολΔ από της επελεύσεως του χρονικού
σημείου καταβολής του ποσού της κύριας οφειλής (ΕφΑθ 8884/2003 ο.π.)
και συνεπώς στην προκειμένη περίπτωση κατά την οποία η πληρωμή της
εύλογης αμοιβής που θα επιδικασθεί στους αιτούντες θα πραγματοποιηθεί
με βάση την δικαστική απόφαση, αυτοί, ως υποκείμενοι στο φόρο αυτό
κατά την εισπραξη της ένδικης αμοιβής κατά την οποία θα εκδώσουν
τιμολόγιο ή άλλο σχετικό φορολογικό στοιχείο, παραδεκτά επιδιώκουν με
την αίτησή τους και τον εν λόγω φόρο. Κατ'ακολουθίαν των ανωτέρω, η
αίτηση πρέπει να γίνει δεκτή κατά ένα μέρος ως κατ'ουσίαν βάσιμη, να
καθορισθεί το ύψος της εύλογης αμοιβής που πρέπει να καταβάλει η καθής
στους αιτούντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στο
κατάστημά της κατά τα έτη 2009 και 2010 στο ποσό των 3.000 ευρώ για
κάθε έτος πλεον ΦΠΑ 23% ,δηλαδή 3.690 ευρώ για κάθε έτος και
συνολικά 7.380 ευρώ για τα δύο έτη. Επίσης πρέπει να καθορισθεί ως
εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τρεις
αιτούντες ,ποσοστό 50% της παραπάνω αμοιβής για τους

παραγωγούς, 25% για τους μουσικούς και 25% για τους τραγουδιστές και να υποχρεωθεί η καθής να καταβάλει στους αιτούντες το παραπάνω ποσό. Περαιτέρω πρέπει να υποχρεωθεί η καθής να προσκομίσει στους αιτούντες καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τις παραπάνω περιόδους ώστε να είναι αυτοί σε θέση να εκπληρώσουν την υποχρέωσή τους για ανάλογη με την χρήση διανομή των αμοιβών που εισπράττουν, στους δικαιούχους που αντιπροσωπεύουν. Επίσης πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μελών των αιτούντων, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό της απόφασης, καθόσον πολλοί αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των βιοτικών τους αναγκών. Τέλος, η καθής πρέπει να καταδικασθεί σε μέρος των δικαστικών εξόδων των αιτούντων λόγω της εν μέρει νίκης και ήττας (αρθ 178 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει ερήμην της καθής .

Δέχεται κατά ένα μέρος την αίτηση.

Καθορίζει προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η καθής μεταδίδοντας σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της για τα έτη 2009 και 2010 στο συνολικό ποσό των 7.380 ευρώ , συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ.

Καθορίζει προσωρινά ως εύλογη αμοιβή κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους αιτούντες, ποσοστό 50% της παραπάνω καθορισθείσας αμοιβής υπέρ της τρίτης αιτούσας , φορέα των παραγωγών, κατά το υπόλοιπο δε 50% ποσοστό 25% υπέρ του πρώτου αιτούντα, φορέα των μουσικών και ποσοστό επίσης 25% υπέρ του δεύτερου αιτούντος, φορέα των τραγουδιστών.

Υποχρεώνει την καθής να καταβάλει στους αιτούντες το ήμισυ της παραπάνω αμοιβής.

Υποχρεώνει την καθής να χορηγήσει στους αιτούντες καταλόγους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2009 και 2010.

Απειλεί εναντίον της καθής χρηματική ποινή χιλίων (1.000) ευρώ σε περίπτωση παράβασης της παραπάνω διάταξης

Τάσσει στους αιτούντες προθεσμία τριών (3) μηνών από την δημοσίευση της παρούσας για την άσκηση τακτικής αγωγής
Καταδικάζει την καθής σε μέρος των δικαστικών εξόδων των αιτούντων το ύψος του οποίου ορίζει σε εκατόν πενήντα (150) ευρώ.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στα στις 23-6-2011 σε
έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, χωρίς να παρευρίσκονται οι αιτούντες και η πληρεξούσιος δικηγόρος τους, με παρούσα τη
μόνο για τη δημοσίευση.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

